

dels ock att Lag-Utskottet må tillåtas närmare formulera de förändringar i lagen, som med anledning af dessa förslag kunna blifva en följd.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 Januari 1882.

J. E. Nyström.

N:o 31.

Af Herr **Nyström**: *Med förslag till förändrad lydelse af § 21 mom. 2 i reglementet för Riksbankens styrelse och förvaltning.*

Sistlidna riksdag väckte jag motion om att i bankoreglementet eller på annat sätt kunde meddelas fullmäktige sådan föreskrift att penningremisser finge, genom Riksbankens kontor, sändas till och efter telegram uttagas af firma, och ej endast af viss person, såsom fullmäktige föreskrifvit. Ehuru flere af Banko-Utskottets ledamöter, deribland ordföranden, voro för motionen, vann den dock ej majoritetens bifall, hvarföre och då stor brådska rådde för riksdagens avslutande, samt man hoppades att fullmäktige skulle till denna riksdag ändra sin föreskrift, jag ej heller vid riksdagen framstälde något yrkande på bifall.

Då likväl någon förändring ej veterligen skett, utan samma föreskrift är fortfarande gällande till stort men för allmänheten, synnerligast i rikets nordligaste län, dit postgången upptager längre tid och hvarifrån penningremisser ofta behöfva sändas genom bankinrättningar; då allmänheten ej heller kan böra behöfva anlita särskilda personer för att liqvidera af firmor

utgifna räkningar, utan bör ega sända beloppet direkt till desamma äfven genom Riksbankskontor, helst ofta afsändaren ej kan hafva någon tillförlitlig person att vända sig till, samt sådant i alla händelser medför tidsutdrägt, kostnad och osäkerhet; då vidare Riksbanken för sitt eget och allmänhetens bästa, likaväl som de enskilda bankerna, torde böra tillmötesgå allmänheten till så vidt sådant är förenligt med nödig säkerhet och sådan ej kan äfventyras mera i detta fall än vid penningremisser med posten, och vid uttagning af till firmor från Riksbanken utgående penningar; då fullmäktige genom sin ifrågavarande, som det synes, icke af bankoreglementets 21 § fullt påkallade föreskrift, borttagit stor del af den lättnad i affärsrörelsen, som enligt samma paragraf beredts allmänheten eller *vederbörande*, hvarmed äfven torde hafva afsetts firmor, bolag eller inrättning; och då de af fullmäktige för sin sålunda meddelade, väsentligt inskränkande föreskrift uppgifna skäl, hvaribland ökade göromål för banktjenstemän, möjliga fel af desamma, hvilka kunde i sin ordning drabba banken, samt dröjsmål i expedition för öfriga banksökande, synas vara allt för underordnade eller icke fullt giltiga för utfärdandet af nämnda på affärsrörelsen ganska menligt inverkan och ej af bankoreglementet påkallade föreskrift, vågar jag härmed vördsamt så till vida förnya min ofvannämnda motion:

att § 21 mom. 2 i bankoreglementet måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Likaledes må i hvarje af Riksbankens kontor penningar kunna insättas och ett deremot svarande belopp efter telegram af det kontor, der insättningen egt rum, utaf hvilket som helst annat Riksbankens kontor *till adressaten, vare sig denne är viss person, firma, bolag eller inrättning*, i behörig ordning utbetalas.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 Januari 1882.

J. E. Nyström.